

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A tiltott ütem**

1. A tiltott ütem

Csó-Mária

Az őrszem nehéz léptei lassan elhalódtak a C-szektor hideg, betonszürke folyosóján. A levegőben még ott terjengett az ózon és a gépzsír csípős szaga, de a tizennégyes fülke feletti vörös jelzőfény visszaváltott a megszokott, tompa sárgára. A tizenkettes padnál Alinda a kormányrúdra borulva zihált. Izmai remegtek a túlterheléstől, meleg izzadság cseppent a kopott vaslemezre.

- Ne mozdulj, lányom - suttogta a nagymama rekedten, miközben próbálta felvenni a saját, minimális fordulatszámát. A szemeiben rettegés ült. - Látják a wattmérőn, ha most abbahagyod. Ha a számok leesnek, visszaállnak a vizsgálatra.

- Nem érdekel a számuk - vetette oda Alinda élesen, de a hangja megbicsaklott a kimerültségtől. A mellkasa égett a szaggatott lélegzetvételektől, szemei vörösek voltak a dühtől és a tehetetlenségtől. - Nem lehet így élni. Ez nem élet, csak lassú elhasználódás.

A szomszédos fülkéből tompa, fém a fémen csattanó hang hallatszott. János-g534 a saját hajtókarjának szélével három rövid, majd két hosszú koppintást mért a vázra. A ritmus szabálytalan volt, kirítt a kolónia megszokott, gépies üteméből. Nem volt engedélyezett kommunikáció, csak egy veszélyes jelzés, amit az öregek még az első lázadások idejéből őriztek meg a hálószektorok mélyén.

Alinda felnézett. A válaszreakciója szinte ösztönös volt: a pedálokat egyetlen pillanatra megtorpanva felvette János szaggatott ritmusát. A dinamó fémes morgása megváltozott, apró, látható hullámozást keltve a feszültségmérő mutatóján.

- Mit csináltok? Megőröltetek? - sziszegte a nagymama, és riadtan kapott az unokája karja után. - Ezért az L-szektorba visznek!

De a szikra már pattant. János tekintete találkozott Alindáéval a drótháló hálózaton keresztül, s bár egyikük sem szólt többet, a nehéz, megszabott ütem helyett most egy saját, közös ritmus visszhangzott a vasvázban.